

ג) עקרי אני מאמין חובר ע"י הרמב"ם על יסוד י"ג עקרים אשר העמידם בפירושו בפרק חלק במנהדרין על עקרי אמונת ישראל. ובאני מאמין, בעקר הי"ב, נכתב: אחכה לו בכל יום שיבוא, משמע אפילו בשבת, ולפי הגמרא אין משיח בא בשבת. עי' עירובין מ"ג וז"ל: הריני נזיר ביום שכן דוד בא מותר לו לשתות יין בשבת, מדוע? כי משיח לא יבוא בשבת. לכן אין אומרים אני מאמין בשבת, שהוא נגד דינא דגמרא.

115) **תבת נח:** האמת היא כי בצווי של עשית התבה לא היה על עשית תבה בגשמיות, אלא על הענין הרוחני עליו יסבו הדברים, ר"ל כי ילך האדם את אלקיו וינצל גם ממי המבול, ונח אשר היה צדיק תמים הבין את דברי אלקים במובנם האמתי ועשה כאשר צוה אותו. כי ידוע הוא אשר שם אלקים מורה על אדון (אדנות), ושם הוי"ה הוא הכח המושל על הטבע. ועתה קח את הא' מאדנות והוי"ה מהוי"ה ונכפול פעם אחת יהיה עשרה, קח את הד' מאדני ואת הה' מהוי"ה ונכפול ארבע פעמים חמש והיה מספרן עשרים. נצרף עתה את המספרים עשרה ואת העשרים למספר אחד ועלו למספר שלשים, זהו שלשים אמה קומתו.

עתה קח את הנו"ן של אדנ"י והוי"ו של הוי"ה ונכפול שש פעמים חמשים ומספרן יעלה לשלש מאות, והן שלש מאות אמה אורך התבה. עתה קח את הוי"ה של אדנ"י ואת הה"א מהוי"ה ונכפול עשר פעמים חמשה ועלה מספרן חמשים, שהן חמשים אמה רחבת. זה איפוא היה הצווי של הקב"ה לנח, לזכור את השמות הקדושים של אדנ"י והוי"ה, לשמירה מעולה בחייו ובחיי כל איש יהודי. וזה הוא שעשה נח, שבפסוק הראשון הזכיר את שם אלקים (זה אדנ"י) ובפסוק השני הזכיר את שם הוי"ה המושל על הטבע, ושני הכחות האלה הגינו עליו לבל יטבע במי המבול. — (מלבי"ם ברא' ו' ט"ו).

116) **תמימות צדיק וכהן:** שם האיש אשר נפל ונהרג על קדוש השם הוא עלי הכהן: והנה עלי ישב על הכסא וגו' (ש"א ד' י"ג). שמות בניו חפני ופנחס: ושם שני בני עלי חפני ופנחס כהנים לה' (שם א' ג'). המקרה קרה בעשירי לחודש אייר (שו"ע או"ח תק"פ). סבת מותו הוא כי נשבה ארון האלקים: וארון אלקים נלקחה (ש"א ד' י"ז). ועלי היה אז בן תשעים ושמנה שנה: ועלי בן תשעים ושמנה שנה במותו (שם ד' ט"ז—י"ח). בעיר שילה.

הדברים האלה קרו בעיר אבן העזר במלחמת ישראל עם הפלשתים: